

M E S C A L I N Ă

CRISTI SUCIU

27 doze cu acțiune demolatorie. Consumul excesiv dăunează grav mentalității.

Poezii?

Ai țărâni

*suntem pribegi pe o simfonie surdă
cu formă de pământ.
suntem călăuziți doar de gândul
de a lăsa urme prin locurile prin care trecem,
de parcă depărtarea ar fi rotundă,
sperăm ca într-o bună urmașii
ne vor redescoperi pașii vechi
și că se vor lăuda făcând asta.*

*nemurirea ne-a pierdut de parcă n-am fi fost singurii ei copii.
habar n-avem că toate drumurile
pe care le-am construit nu duc nicăieri,
că iarba nu e iarbă,
că viața asta-i tot un soi de moarte,
doar că e luminată de năzuințe
ce nici măcar nu sunt ale noastre.*

*suntem rătăciți
pe propria țărână preschimbată
în nesfârșite câmpii ale singurătății noastre.*

Soarele

*ce bine miroseau coroanele de mort!
soarele încălzea sicriul
cu mortul și popa și ograda.*

*colbul se ridica în urma adunării
care urma carul cu raclă.
soarele ardea carul cu racla
și mortul dinlăuntrul ei.*

*popa cânta plin de sudoare
sub soarele deasupra
și soarele dezmembra
și rugă și groapă și vaiete.*

soareșle trimise muștele.

Tu!

*nici nu te uiți în urma ta.
chipul pe care l-ai privit,
cerșind sărutul alb din gura ta
era al meu.
doamne, o vezi ?...
și cum să nu-ți faci chip cioplit ?!!!*

Oraș bizar

*ce oraș bizar și pustiit e trupu-mi firav
și nimic nu mișcă-n lungul străzilor
ce poartă frica-n glasul lor.*

*doar un vânt chior șoptind cu gheață
"Lumină, fraiere!
Pe cale, Adevăr si Viață."*

*în mine însumi sunt eu, treaz, la o răscruce,
bolnav și galben la obraz.
cu ochi uscați privesc răpus
spre cine m-a mințit, de sus.
vreau să înjur, să țip. numai tăcerea e glasul meu,
și doar puterea de schița sfârșit zădărnicia mi-a mai rămas.*

*ca un vierme, liniștea
roade hulpav din mine,
apoi, la urmă,
mă-ntoarce cu fața în sinele de humă.*

Niște oameni

*(plângându-mi copilul nenăscut
dator încă din burta femeii mele)*

*suntem atât de fericiți
când bem o bere împreună,
eu râd cu voi de dobitoci,
de proștii ce nu stiu trăi ca noi,
de cei care în credulitatea lor naivă
se fac de râsul nostru.*

*și râdem atât de bine
că ne dau lacrimile false.*

*fiecare,
ascuns după zâmbetul său prefăcut
și superioritatea evidentă
moare lent, ros de singurătate.
râdem cu lacrimi.*

Delir

*vrăjmașii mei fac umbră crucii
și florile se-nchid de cum dau zorii
căci m-am întors la întunerecul cel vechi.*

și cad.

*cealaltă dimensiune din celălalt colț,
au mai rămas doar două:
minciuna și necurajul.
cerul se năruie, pământul se năruie,
eu mă nărui cu templul.
se surpă altarul, se surpă.*

*cinci (sunt totuși trei!)
gol în vânt.
cenușă albă.
puf de înger pe pământ.*

sinucigaș fără simbrie.

*și zgomote de țâțână necurată.
mânjiți vă rog ușorii!
uite, tăiați-mi venele.
și dacă nu-i destul, îmi iau singur capul.*

*neforme lângă margini fără margini.
oglinzi fără imagini, nemargini iar.
zvâcniri de om pe sânge rece.
gol de tot și vânt,
nemargini în neforme.
nu-i mai nimic peste paragini.
doar necuvinte fără margini.*

Victorie

*un geamăt alb,
venit de undeva dintre noapte și cer,
se prelinse tăcut peste omenire
luându-și chipul crucii.*

*atunci, dușmanul din umbră
fu spânzurat în taină
de salcâmul din curtea lunii
iar noi am devenit de-atunci ologi.*

A doua re-venire

*și-apoi să urle lupii toți, să urle,
să cadă paznicii de rai din turlă,
să cadă Dumnezeu din ceruri ude,
ca să-l vedem măcar acu și noi
la trup, la sufletu-i cât un pietroi,
să-l luăm un pic la bani mărunți,
și țânci de țâță, și cărunți.*

ce-ar mai avea oare de spus?

*-Uf! Iar am căzut în cap, de sus.
N-aveți o cruce ? Nu de alta, da' m-aș duce.*

Iubindu-te

*tu cu războaiele tale stupide
eu cu somnul meu cel lung
tu cu prietenele tale livide
eu cu inima-necată-n amurg*

*eu cu toate basmele mele
tu cu gura plină de vulg
eu cu toate nopțile mele
tu oarbă ca vita pusă la jug*

*calci în noroiul meu stâmbă de șale
eu: fericit-chinuitul din urmele tale
pe lut iubindu-te precum un câine
fără crâcnire
și ieri, și azi și mâine
fără oprire*

Război

*Iubito, ce de arme între noi!...
Abia mai respirăm. Și gâfâim...
Genunchii moi, plini de noroi.*

*Avem o dragoste ce o trăim
ca bătălia decisivă-ntr-un război.
Ne-ademenim, ne hăituim...*

*Ochește și trădează-mă!
Curaj, ai ochii negri-sloi.*

Pereți de lapte

*bălțește liniștea-n odaia proaspăt văruită
în laptele stricat al nopții fără lună,
în braț îmi horcăie greoi seringă folosită
și ieri de noi, de ea, cea care plânge
că-n vene nu mai curge jar, că-i ca o urnă:
plină ochi de cenușă și pământ. cu sânge.*

*ne sărutăm cu gurile mușcând până la sânge
cu buze năclăite și mirosind a prună,
cu limbile arzând a boală. ea mi-o strânge
cu ochii ficși. mințim, iubim și ea vomită.
bălțește liniștea. în ea e noapte fără lună.
pereții curg stricați și urlă, urlă fără frică.*

Ai văzut?

*sincer, mi-ai studiat pupilele recent?
dar irisurile albe, alb-oligofrene?
e prins în ace miocardul reticent,
sodă caustică arzând topită-n vene.*

Rupți

*auzi, nevrând eu să mai sufăr când
te-mpart nopți după nopți cu alții,
mi-am tras inima-n plastic. vând:
cord de lut ars (defect), fixații.*

*fute-mă și arzi și spune-mi poezii,
sunt curva ta ruptă-n o mie de paturi,
în amiezi, dimineți sau ore târzii,
mă fuți, la fel ca ei,
mă fuți și nu te saturi.*

Știi?

povestea asta

*a-nceput printre pietre ce ne cântau în surdină,
printre pori de piele udă ce urlau că se termină,
ți-am ars pântecu-nsetat cu flăcări albe și oarbe,
suflu din metal topit topind carnea care arde.*

vestea e asta:

*mai am câteva minute de gustat otrava lumii,e
absurd să pleci așa, să mă lași s-atârni în funie.
știi, arsă pe dinăuntru și cu ochii precum orbul,
nu ești vie, doar cenușă ce naște cu fiere colbul.*

Vânat

acum te oprește

și adu-mecă-mi pașii,

ia-mi urma prin pădurea asta

de oameni din piatră seacă.

nu renunța, mă vei găsi ușor:

sunt singurul copac

în care te vei adăposti

să-ți tragi sufletul peste noapte,

căutându-mă.

Confetti

*ia foarfeca și taie-mi buzele astea
desenate stângaci pe chipul meu plat
oricum te agasam cam des în ultima vreme
cu declarațiile mele de dragoste
nesfârșite și rostite cu gură de piatră
în cele mai nepotrivate momente*

*hai decupează-mi și ochii din orbite
să nu-i mai vezi mistuiți de fiecare dată
când îți întâlnesc privirea aceea
de iapă mâncătoare de jăratice pe lună
combustia oculară nu mai e amuzantă
când se întâmplă previzibil și atât de la fel*

*pune-ți mâinile goale pe mine și rupe-mă
fă-mă bucăți cu frenezia aia vecină cu delirul
sunt omul tău decupat din hârtie de ziar
mototolit de bună voie și nesilit de nimeni
bun de confetti atunci când ai chef
să râzi bolnav și superficial din nimicuri*

“Te iubesc” nu înseamnă nimic

*ajung la tine după câteva veșnicii
călătorind singur, cu tălpile goale,
pe sub soarele lumii și-al iadului,
peste câmpii nesfârșite de cuie.*

*pe drumuri de smoală și sticlă tânjeam,
cu limba uscată și umflată de sete,
după sânii tăi grei de instincte materne,
plini de lapte rece și viu, dulce ca mierea.*

*au trecut niște ere, și iată, adorm
pe pielea ta de prunc nou-născut,
mângâiată blând de oceanele sudului.*

*sărută-mă cu buzele tale de iarbă
proaspăt cosită și adu-mi mântuirea,
femeie-templu, lăcaș al nopților mele.*

*“te iubesc” nu înseamnă nimic și tac,
trăiesc în tine ca o mărunță ființă
din caldele și întinsele mări australe.*

Scufundare

*umple-mi noap̃ile, fă-le rotunde,
hai oriunde ne-or deschide por̃ile
cu tor̃ele. mă aprinzi cu buze ude...
iar în unde ard cu sete miazănoap̃ile.*

*ard de sete miazănoap̃ile. buze ude,
trupuri ude ce se-aprind ca tor̃ele,
por̃ile deschise sunt înspre niciunde,
și rotunde, sunt pline de tine noap̃ile.*

În liniște pe dune

*mi-am ridicat, din pietre, catafalcul,
aici, în infinita nemărginire a dunelor,
peste coastele lor dezgolite de vânt –
o matriță făcută anume să susțină veșnicia.*

*voi lua cu mine doar soarele bătând
dureros din aripi, prizonier sub pleoape.
setea-i din cuie de sare bătute în rană,
carnea – iată forma perfectă a clipei.*

*întins regulamentar, cu mâinile pe piept,
adun solitar, fără o vorbă, timpul necesar
aici, în măruntaiele fierbinți ale nisipului,
să-i înflorească deșertului sub pielea-i granulară.*

Flash

*se tânguie viori bolnave de melancolie,
iar cheia lumii fierbe alb în linguriță,
seringa-i mută iar Dumnezeu în vie
plânge în hohote și râde apoi, beat crișă.*

Acasă

*noaptele stinse-n furie mută,
porțile-nchise,
cusute cumiși cu funie multă,
sus pe redută
nu-i nimeni să lupte
cu sute de miși închise și rupte,
slușite de burtă.*

*cușite-n rugină
pe drumuri cu răni care ard
de sare și vină.*

*șuieră zarea,
se umple
de ștreanguri ce cad
pentru morși.
e doar o rutină. încolonarea!*

Rege de-un leu

*sunt rege de-un leu la mine-n cușcă
și dorm pe jos cu foamea în floare,
visez dinții albi cum taie, cum mușcă
din carne, din zgârciuri, din vână tare.*

*n-am vin, nici pocale și-aș trage o dușcă.
am gândul pe dame și-ocheane pe arme,
sare pe răni, tâmpla și praful de pușcă,
sunt rege de-un leu cu frică de doare?*

Setea

*am otrăvit toate fântânile cu ceea ce simțim,
din frică și tot din frică nu ne mai privim
în ochi, fugim ca de deochi, cu oase moi,
păpuși de lut crăpat de sete pe sub ploii.*

Curăția de primăvară

*car cu spatele îngerii
în spatele crâșmei.
bătrâni, ușori și moi,
le curg aripile,
le curg păcatele,
furate toate de la noi.*

*nu îți arunc de-a valma în grămadă,
îți stivuiesc.
cu har și-ndemânare,
așez lemne-ntre ei să poa' să ardă.
toți spânzurați. nu-așa se moare.*

*mi-e sete, nădușesc.
și ce lumină...
m-așez. trag tare setea din țigară.
ce ziuă-i dintr-o dată...
motorină.
foc.
și ard gunoaiele de primăvară.*

*în urmă-aud aripi trosnind neviu,
dogoarea prelingându-se pe spate.
iuțesc pasul.
în crâșmă e târziu. cinzeacă la borcan.
și e tot noapte.*

Le

*cuvintele's flintele,
ghimpele, dintele;
sfintele:
cine le
minte, le
ia veșmintele;
părinte, ne și le
ard mormintele
cu osemintele;
țintele's vintrele,
ține-le, simte-le,
calde ca necuvintele.*

Bombardament

*viespi de metal ard pe ceruri în cruce,
pe ger, carnea arsă îmbracă carcasele.*

*unde ți's mâinile? dar ochii și oasele?
privește cum câinii le sug măduva dulce.*

*să cadă pleoapele căci vin să te culce,
în pat de zăpadă, iarba vie cu coasele.*

Reflectoger

Sunt lampa de sus cu gaz inert, lumina vie din halta asta a sorții unde armele au oameni cu trăgaci și bocanci cu cadență ca roboții.

Iluminez neutru din carcasa mea – culcuș din oțel inoxidabil din care noiembrie, respiră șuierat și regulat, ca un contabil.

*Zori cu noaptea în cap, o noapte cu cearcăne de ceață adâncă.
Lumina-mi din far se face galben-bolnavă peste vagoane ce încă vin burdușite cu oamenii-vite și luată-n primire cu câinii din lup, asmuțiți tăios de către oamenii-câini care latră și latră și rup cu patul puștii ochii și dinții din gloata supusă, învinsă, plecată.
Pumni din sârmă ghimpată. Dincolo de sârmă-i ger și iarbă minată.*

*Câini contra vite. Colți versus carne. Resemnare contra arme.
Linște. Diavoli în spume. Ploi seci de gloanțe pe urne umane.*

*Un felinar cu gaz, observator metalic rece, imuabil și neutru.
Oamenii's cu trăgaci și scuiță cu zel aliaj din fiere și cupru.*

©2012. CRISTI SUCIU

Toate drepturile rezervate.